

Aggházy Melinda (A. Károly zeneszerző leánya), színésznő, sz. 1891. aug. 1. *Budapesten*. Rákosi Szidi színiiskoláját végezte, 1916-ban.

Agglegények. (Az). Sz. 5 felv. Irta: Victorien *Sardou*. Fordította *Deák Farkas*. Első előadása 1866. okt. 1. volt a Nemzeti Színházban. Szereposztása: Mortimer: *Felky Miklós*, Veaucourtois: *Szigeti Imre*, Clavières: *Benedek*, Nantya: *Paulay*, Chavenay: *ifj. Lendvay*, Chavenayné: *Szigligeti Anna*, Troenes: *Szerdahelyi*, Troenesné: *Szigligeti Jolán*, Bourg: *Náday*, Clémence: *Szigligeti A.*, Louise: *Szigligeti J.*, Rebeka: *Prielle C.*, Antónia: *ifj. Lendvayné*, Rákász-lány: *Dulka Sarolta*. Felújították: 1891. máj. 11., 1908. nov. 12. és 1910. máj. 25. *Ambrus Zoltán* fordításában.

Agh Aladár, (jékei), színigazgató, sz. 1870. dec. 28. *Kassán*, megh. 1916. szept. 20. *Budapesten*. Kassán, Sárospatakon és Máramaroszigeten iskolázott. Papi pályára készült, majd 1892-ben *Kömley Gyulánál* színésznek csapott fel és egészen fiatalon, 1896-ban, színigazgató lett. 1897-ben *Beranek Mihály* társigazgatója, azután hosszabb ideig *Réthy L. Pál* színházi ügynökségének irodavezetője volt.

Agh Ilona, színésznő. (Lásd: Veszprémi Jenőné.)

Ághy Edith, énekesnő, sz. 1902. *Budapest*-en. Színipályára lépett 1927-ben.

Ághy Erzsébet, színésznő, sz. 1897. júl. 11-én, *Nagyváradon*. Atyja Á. Sándor, színész. (L. o.) Iskoláit Kolozsvárott De Gerando Antónia intézetében végezte, ahol hat felsőbb iskolát látogatott. Ezután színészkadémiára iratkozott; itt kiváló tehetségével annyira feltűnt, hogy már 1916-ban a Nemzeti Színház tagjai sorába szerződtették és 1918. ápr. 9-én elnyerte a Farkas—Ratkó-díjat. 1919. nov. 28-án házasságra lépett *Uray Tivadarral*. (L. o.) Főbb szerepei: »Aranyember«: *Timea*, »Falu rossza«: *Boniska*, »Ármány és szerelem«: *Lujza*, »Hedda Gabler«: *Elvstedné*, »Fekete lovas«: *Bábi*, »Bunbury«: *Gwendolin*, »Nagymama«: *Márta*, stb.

Ághy Sándor, színész, sz. 1856. szept. 27. *Kecskeméten*. Színipályára lépett 1874-ben, *Völgyi Györgynél*. Hosszú ideig működött Kolozsvárott, majd 41 évi színészkedés után 1915. jún. 1. búcsút mondott a világot jelentő deszkáknak. Neje: *Zách Veron*, sz. 1876. *Nagyváradon*. Színpadra lépett 1893. okt. 3., *Leszkay Andrásnál*. Leánya: *Á. Erzsébet*, a Nemzeti Színház tagja. (L. o.)

Agnelli Irén, színésznő, sz. 1882. jan. 2-án, *Budapest*-en. Színpadra lépett 1902. virágvasárnapján.

Agonizálás: annyit tesz, mint haldoklás. A színpadi haldoklás tulajdonképpen egészen más természetű, mint a valódi élet haldoklása. Az életben a betegségnek ez a végső stádiuma csak hosszú idő lefolyásának az eredménye, a színpadon rendszeren már csak az agóniát láthatjuk. A színésznek hangsúlyosan úgy kell megjátszani a halálát ezt az ouverture-jét, hogy mintegy éreztetni kell a nézőközönséggel azt is, hogy tulajdonképpen milyen betegségnek a végső eredménye ez a színpadi agónia. Az a színész, akinek a belső érzésvilága nem olyan gazdag, hogy a saját képzelőerejéből alkossa meg a haldokló embernek végtusáját, az kell, hogy realiztikusan, vagyis egy valódi agóniának életbeni lefolyását maga előtt lássa és azt tanulmányozása után a színpadon mintegy lemásolja. Azonban ennek az úgynevezett technikailag kiagyalt jelenetnek nem lesz olyan mély hatása, mint a másoknak, amely nem a való életet kopírozza, hanem a saját fantáziájának agymunkája. Egy realiztikusan, tanulmány után megjátszott agonizáló játéknak a hatása nem is lehet olyan intenzív, mert az eszközök, amelyekkel a színész az életet leutánozza, csak technikai nyomokat hagy maga után és semmiesetre sem érinti a látó és hallgató publikumnak az érző szerveit. A gazdag képzeletű és érzésű színész önmaga teremti meg azt a képzelte hangulatot, amelybe saját magát behajítja és beleéli és így sokkal jobban hat a figyelő érzékeire, mint a realiztikusan másoló színész. A realiztikus színésznek életutánzó technikája észszerűen tudatos, amíg a másik fajta színésznek elképzelt techni-